

се е стопилъ и омекналъ. Върнитѣ ми слуги, Силниятъ Вѣтъръ и Сѣверниятъ Вѣтъръ, тѣй сѣщо се оплакватъ отъ слънцето. Тѣ ми носятъ отъ лоши по-лоши новини: заспалата гора се пробудила, клонетѣ на дърветата се отърсватъ отъ снѣга, полето е по-чернѣло, гърдитѣ на земята се подигатъ и стоплюватъ отъ лжчитѣ на слънцето. Слушайте, снѣжинки, ни каза дѣдо Мразъ, — идете на земята и кажете на стария снѣгъ, че е дошло вече врѣмето да идемъ въ странитѣ, гдѣто владѣе вѣченъ мразъ...

— Така, казалъ новиятъ снѣгъ, — трѣбва да се събираме за пѣтъ...

Съмнало се, слънцето излѣзло надъ гората и силно припекло.

Накацалитѣ по дърветата снѣжинки блѣщѣли, топили се — плакали съ горчиви сълзи. Топилъ се съ тѣхъ и стариятъ снѣгъ. И буйни ручейки потекли изъ гората.

Изкачило се слънцето на високо и, като се прощавало съ тѣхъ, съживително сгрѣвало гората, трѣвата и полето.

Прѣвелъ: Л. Бобевски.

